

skevenner“, som laaner Penge ud til meget høje Renter, eller at Folk har taget Møbler paa Afbetaling ifølge en Kontrakt, der bestemmer, at Afdragene skal betales punktligt, saa at, hvis Folk ikke kan skaffe Afdragene, fordi de er blevet arbejdsløse, stiller Møbelhandleren med Kontrakten i Haanden, hævder, at Møblerne nu er hans, og tager dem tilbage, selv om der er blevet betalt ikke ubetydelige Beløb paa dem. Der kan ogsaa være Husværter — skønt jeg skulde være tilbøjelig til at tro, at deres Antal ikke er saa stort for Tiden —, som farer ret stærkt frem. Alle den Slags Forhold kunde maaske bremses lidt, hvis der fra offentligt Sted blev udtalt en Misbilligelse af, at Folk misbruger den Ret, de ganske vist juridisk set har, men som de moralsk set skulde holde lidt tilbage under de forhaandenværende, man kan godt sige, fortvivlede Forhold.

Af Indenrigsministeren er der til § 9 stillet et Ændringsforslag, som Udvalget kan tiltræde. Der er neppe Anledning til at opholde sig videre ved dette.

Endelig foreligger der et Par Ændringsforslag af Mindretallet, men dem skal jeg lade ligge, indtil Mindretallets Ordfører har udtalt sig.

Med disse Bemærkninger skal jeg anbefale Udvalgets og Indenrigsministerens Ændringsforslag til Vedtagelse. Jeg haaber, at Lovforslaget hurtigt kan blive gjort færdigt her, saa at det kan komme op til Landstinget og forhaabentlig undergaa en meget hurtigere Behandling der. Jeg synes nemlig, man maa erkende, at Folketingsudvalget har gjort saa stort et Arbejde, at yderligere Udvalgsbehandling eller større Ændringer af det, der bliver vedtaget her i Folketinget, ikke er nødvendige.

Svendsen: Jeg vil give den ærede Ordfører (Martin Olsen) Ret i, at hele denne Sag har været Genstand for en meget forceret Behandling, først her i Tinget ved første Behandling lige efter Forelæggelsen og senere nu under Udvalgets Arbejde. Behandlingen har været saa forceret, at det muligvis endog i nogen Maade har kunnet være til Skade for Lovforslagets Udformning. Men jeg har ikke, og mine Meningsfæller har heller ikke, i væsentlig Grad villet protestere mod, at Udvalget fremmede sit Arbejde saa meget som muligt for at komme til Ende med Behandlingen af denne Sag, og derfor vil jeg benytte Lejligheden til at protestere mod en Fremstilling, som er kommet frem i

Bladene om, at de konservative Partier, at „Venstre og Højre“ modsatte sig, at denne Sag fremmedes hurtigt. Der stod f. Eks. en Artikel i „Social-Demokraten“ i Søndags, hvor der siges, at Udvalgets Arbejde kunde være blevet afsluttet om Mandagen, men Venstres og Højres Repræsentanter modsatte sig det, fordi det var dem magtpaaliggende at vise, at de var upaavirkede af de taabelige Trusler, der er udslyngede mod Rigsdagen af Syndikalisterne. Jeg maa sige, der er ikke et sandt Ord i denne Fremstilling, som jeg antager ikke stammer fra noget af Udvalgets Medlemmer. Der er ikke et sandt Ord i den. Vi har ikke i mindste Maade gjort den Synsmaade gældende. Vi har ikke protesteret imod, at Udvalget gennemførte sit Arbejde saa hurtigt som muligt, vi har tværtimod gjort alt, hvad vi kunde, for at fremme det Arbejde, som nu ligger for os, og vi har aldeles ikke udtalt noget om, at vi skulde vise os som Helte overfor Syndikalisterne. For øvrigt maa jeg sige, at naar Udvalget ikke blev færdigt en Dag før, var det nærmest af Hensyn til den Demonstration, som foregik her for Rigsdagen for at fremsætte de Krav, de arbejdsløse mente at have. Det gav Anledning til, at Tanker og Synspunkter, som blev fremhævet af Deputationen, maatte tages op til velvillig Overvejelse i Udvalget, hvilket bevirkede, at Arbejdet har været en Dag længere, end det ellers vilde have været. Men ellers har Udvalget gjort sig sin yderste Flid baade tidlig og sent i de Dage, der har været stillede til vor Raadighed, for at fremme denne Sag.

Jeg skal derefter omtale de to Ændringsforslag, som Mindretallet har stillet. Ærede Medlemmer har vel af Betænkningen set, hvad de gaar ud paa. Det første Ændringsforslag gaar ud paa at forhindre, at en Familie ved ekstraordinær Understøttelse af Staten kommer op paa et alt for højt Indtægtsniveau. Man kan meget godt tænke sig et saadant Tilfælde, at baade Manden og Konen er Arbejdere og maaske staar hver i sit Fags Arbejdsløshedskasse. Hvis Manden bliver arbejdsløs, skal han selvfølgelig have den Understøttelse, som han forsikringsmæssigt har sikret sig i sin Kasse, men hvis Hustruen vedbliver at arbejde og maaske tjener — det kan være meget forskelligt —, lad mig sige en Snes Kroner om Ugen, og Manden samtidig faar det Ekstratilskud, som Staten yder, altsaa kommer op paa den højeste Understøttelse, der kan faas efter dette Lovforslag: omkring 24 Kr., vilde denne